

?Les plagues especials

«Diria que el fet d'haver liquidat els depredadors dels animals que ara ens molesten, és el quid de la qüestió, la mare dels ous»

Quan parlo de plagues "especials" vull dir que no són ni de rates, ni de mosques, ni de vespa asiàtica. Que són d'animals una miiiiiiica més grossos. Per exemple, de senglars.

La setmana passada hi va haver a Seva un simposi internacional sobre el senglar, que no cal dir que s'ha convertit en una plaga. Quan es camina molt per la muntanya, se'n troben, si més no, rastres. Això dels rastres vull dir que passa allà on els cacen com és el cas del Collsacabra, perquè allà on ningú treu l'escopeta, proliferen com enciams a l'hort (A Osona mateix, a Collserola, a la platja!).

Això m'ha fet pensar en d'altres plagues d'animals grossos. Em penso que també la tenim de cabirols, almenys al Collsacabra. Salten de manera molt elegant els filats elèctrics i es mengen també amb gran elegància el que troben a l'altra banda. (Però els cabirols no són "lletjos" com els senglars, sinó que són bufons, són "bambis"... i potser ens fan pena? Ho deixarem aquí.)

Viatjo lluny: vaig anar a veure el meu fill que estudiava a Glasgow abans de la pandèmia i em va mostrar la plaga de la ciutat (i em penso que de tot el Regne Unit): les guilles. N'hi ha pertot i, si no fos per la senyora cua que tenen, les confondríem amb gossos. Com fan totes les guilles del món, surten de nit a caçar, o sigui a buscar als contenidors el menjar sobrer de restaurants, hospitals i escoles perquè, com els senglars, li han trobat el gust a la vida fàcil. A les guilles, però, la gent no s'hi acostava perquè són més aficionades a mossegar i això sí que no fa gràcia per allò de la ràbia (es veu que les guilles no estan vacunades).

Més lluny: Trobo trista la plaga de cangurs d'Austràlia, on es veuen més animals morts que vius perquè les carreteres en van plenes, més que de senglars aquí.

I força més a prop hi ha una plaga que em fa gràcia: la dels micos de Gibraltar. Es veu que t'ho roben tot. M'imagino que tenen caus que semblen el departament d'objectes perduts d'una gran ciutat o les mostres del decomís de la policia dels tresors d'uns quants lladres enxampats in fraganti. He de dir que m'encantaria veure de prop aquests micos i com actuen. (És clar que el dia que hi vagi ho faré pràcticament despullada perquè no tinguin res per endur-se'n que no sigui jo mateixa).

Sigui com sigui, és evident que d'alguna manera els humans ens hem carregat els depredadors naturals de totes aquestes bèsties. No soc biòloga i no en sé res, però diria que el fet d'haver liquidat els depredadors dels animals que ara ens molesten, és el quid de la qüestió, la mare dels ous. Hauríem de vigilar on posem els peus, on ens carreguem els boscos, on traiem l'escopeta i disparem indiscriminadament els anys i els segles que venen, si no volem acabar compartint taula a la feina amb senglars, cangurs, guilles, cabirols o micos de Gibraltar. Que això tot just acaba de començar.